

[Inger Stilling Pedersen]

at skabe splid i vores befolkning, når det gælder disse flygtninge. Og dertil kommer alle dem, vi ikke kan hjælpe, fordi de ikke kan komme ud derfra, og som måske er de særligt truede.

Jeg tror, at en stor del af den danske befolkning vil stå bag, at vi virkelig gør en indsats og gør det rigtige. Det er ikke mange minutter siden, jeg talte med nogen i telefonen om dette her, og hvor det blev sagt, at der jo ikke var nogen af os, der ønsker krig og bombing, men at vi er nødt til at gøre alvor af trusler. Man kan sige »Ulven kommer« så mange gange, at ingen tror på det længere. Jeg håber, at man ved at træffe disse beslutninger i NATO og FN, som står bag dem – og det er jo meget vigtigt, at det er en FN-beslutning og ikke bare en NATO-beslutning – siger til de mennesker dernede, der ikke kan overholde aftaler, og som ikke vil indgå fredsftaler, at nu må de altså sørge for, at der sker noget, og at vi fra Danmark er helt parat til at betale vores del af omkostningerne.

I øvrigt synes jeg personlig, at det er vældigt godt, man har mulighed for at sige fra, for der kan være mange personlige grunde, som måske ikke var der, dengang man gik ind som professionel soldat. Det er min helt personlige holdning, og jeg er glad for, at der foreligger denne mulighed for at sige fra med en eller anden begrundelse. Jeg tror, der er mange, der gerne vil være med og gerne vil ned for at gøre en indsats til gavn for os alle. I den forbindelse må vi huske, at vi altså sender nogle af sted, men vi herhjemme står med ansvaret for, hvad der sker i NATO, i FN og i Folketinget.

Kristeligt Folkeparti er helt klart parat til at gå ind og tage et medansvar.

Ritt Bjerregaard (S):

Ud over at støtte de bemærkninger, den socialdemokratiske ordfører har fremført, og dermed også stemme for forslaget vil jeg gerne sige, at det har slået mig, at den situation, vi befinder os i i denne debat, er speciel derved, at man faktisk ved at sidde og lytte til debatten kan konstatere en meget stor enighed med de fleste ordførere.

Det gælder f.eks. både Venstres ordfører, den tidligere udenrigsminister, hr. Ellemann-Jensen, og SF's ordfører, hr. Gert Petersen, at der er meget i det, begge ordførere har sagt,

som jeg tror de fleste af os i virkeligheden kan være enige i, men alligevel når de til forskellige konklusioner.

Det tror jeg meget godt afspejler det dilemma, der har været for mange af os, der har skullet tage stilling til det forslag, regeringen i dag har fremsat. Der er jo ikke nogen af os, der har kunnet undgå at følge med i udviklingen i krigen i det tidligere Jugoslavien, og der er heller ikke nogen af os, der har kunnet undgå at blive påvirket af det.

Der har ikke været nogen nemme løsninger, og vi har heller ikke kunnet bruge nogen af de sædvanlige reflekser.

Jeg har selv brugt ganske mange kræfter på at advare imod at bruge militære midler og tro på, at bombingener kunne føre til fred i et land, der var i en borgerkrig. Jeg har peget på, at man derved risikerede en optrapning i stedet for at komme nærmere til en fredsproces, og andre i dette lokale har gjort det samme. Der ligger vel hos mange af os en angst for, at situationen kunne havne i et europæisk Vietnam eller et europæisk Afghanistan.

Når jeg alligevel også siger ja til det forslag, der foreligger, skyldes det meget stærkt en fornemmelse af, at vi egentlig intet har tilbage, hvis vi ikke bakker FN op. Hvilke muligheder er der så i en verden, hvor vi alle sammen kan konstatere, at mængden af konflikter er stigende, og hvor der heller ikke her er nogen faste løsninger?

Vi kan alle sammen – og mange har gjort det – pege på svagheder i FN. Det har ikke den styrke, som vi har brug for i forhold til konflikterne, FN har taget fejl, administrationen er ikke særlig effektiv, Sikkerhedsrådet svarer ikke til de magtforhold, der eksisterer i verden i dag. Men alligevel er det det eneste, vi har, og vi er nødt til at prøve at støtte det i den proces, vi er inde i.

Derfor ser jeg også beslutningen i dag som en beslutning om at styrke og forandre FN – med andre ord fortsætte dialogen også med andre lande om, hvordan vi bringer FN i en sådan situation, at de kan leve bedre op til deres ansvar.

Jeg har også glædet mig over, at mange har understreget, at det ikke er lykkedes for os at få sanktionerne til at virke. Jeg var lidt ked af, at hr. Ellemann-Jensen så rask afskrev sanktioner som et middel. Det tror jeg ikke vi kan tillade